

Latvijas amatieru teātru fināla skates ietvaros man bija iespēja noskatīties desmit izrādes; vairāk pakavēšos pie Smiltenes un Limbažu teātru iestudējumiem. Bet pirms dalīties iespaidos par šo teātru veikumu, gribu apliecināt savu cieņu arī pārējo kolektīvu un to vadītāju – režisoru darbam, tai patiesajai teātra mākslas mīlestībai un entuziasmam, kas bija jūtams ikvienā skates izrādē.

Smilteniešu izrādes „Leģenda par cīkstoni Mariju” panākumu pamatā, manuprāt, ir režisora A.Māsēna darbs ar aktieriem, virzot viņus uz organisku, patiesu un tai pat laikā žanriski precīzu, asprātīgu skatuves dzīvi.

Necenšoties tīši smīdināt skatītājus, reizē smieklīgs un aizkustinošs, pat traģikomisks, ir Pētera Jekuma atveidotais Marijas kaimiņš Jānis. Aktierim izdevies paplašināt autoru dotos lomas ietvarus, liekot skatītājiem sajust, ka šajā it kā necilajā personā mājo jūtīga un bagāta dvēsele. Atturīgi bet precīzi savu tēla primitīvo un egoistisko dabu atklāj Pēteris Grizāns policista Ignata lomā. Trāpīgi un precīzi savās lomās darbojas arī Rita Rozīte un Aigars Veldre.

Izrādes centrā aktrise ar lielisku humora izjūtu un skatuvisko temperamentu – Dace Purvlīce Marijas lomā. D.Purvlīce aizrautīgi un pārlicinoši darbojas visās komiskajās situācijās (varbūt, vietām jāuzmanās no pārspēles un komisma forsēšanas). Pagaidām līdz galam neizskan lomā ierakstītā vientulības tēma. Bet tieši vēlme nebūt vienai jau arī ir galvenais Marijas rīcības motīvs cauri visai izrādei. Tas būtu ņemams vērā, lai loma „nesalūstu” atsevišķās asprātīgi izspēlētās epizodēs.

Manuprāt iestudējumam par labu būtu nācis nežēlīgāks režisora zīmulis, lugu īsinot, padarot to kompaktāku. Pašlaik izrādei ir vairāki fināli, no kuriem asprātīgākais man šķiet Ignata uznāciens ar čemodāniem. Te varētu arī likt punktu.

Kopumā var sacīt, ka smiltenieši ir izveidojuši patiesi asprātīgu un savā noskaņā gaišu izrādi, kas var radīt daudz prieka skatītājiem.

Par Limbažu teātra iestudētajiem A.Eglīša „Bezkaunīgajiem večiem” var sacīt pavisam īsi – eleganta izrāde. Pārdomāta un precīza visos tās elementos. Lieliska, minimālisma stilā veidota, I.Novika

scenogrāfija, kas izrādes laikā tiek asprātīgi apspēlēta, trāpīgi kostīmi, uzteicama skaņu un gaismu partitūra.

Režisore Inta Kalniņa, veidojot izrādes struktūru, panākusi komēdijai tik nepieciešamo spēles vieglumu un precīzu temporitmu. Uzvedumā daudz jauku un asprātīgu, izdomas bagātu epizožu (Aina ar makšķerēšanu un zivīm u.c.) Bet galvenais – šī ir ANSMBĻA izrāde ar lieliskiem aktierdarbiem, no kuriem īpaši negribu izcelt nevienu, jo augstu vērtējumu ir pelnījuši visi šī uzveduma dalībnieki.

Varbūt pats vērtīgākais, noskatoties izrādi, ir sajūta, ka luga nav rakstīta par piecdesmito gadu emigrācijas „letiņiem”, bet gan par šodienas Latviju un tās cilvēkiem. Par to – paldies!

S. Freibergs